

Възъ кръвта, възъ пота, възъ барутното чернило, възъ праха на лицето му сега течахж сълзи.

Огняновъ плачеше.

Той се бѣ спрѣлъ и гледаше ужасни картини на кораблекрушението на революцията. Той бѣше останалъ гологлавъ.

Долу въ дола, исплашена сганъ възстанници, жени, дѣца, които въ лудъ страхъ се спасявахж на вхтрѣ въ планината. Ревотътъ и писъцитѣ на нещастнитѣ достигахж ясно до него.

Срѣщу него — Клисура въ пламъци.

Внезапно погледътъ му паднж на дѣсната ржка, облѣна съ кръвъ. Той се сѣти, че тя бѣше кръвъ отъ Кандова. И въ сжщия мигъ умѣтъ му отъ Кандова минж на Рада... Косата му настрѣхнж: той брѣкнж въ пазвата си и извади смачканото писмо на Рада, което отвори.

Той прочете слѣдующитѣ нѣколко редове, написани съ моливъ, но отъ една ослабнжла и растреперена ржка:

„Бойчо!

Ти ме остави съ прѣзрѣние. Безъ тебе азъ не могж да живѣж... Молж те, прати ми една думица само отъ тебе... Ако заповѣданж, азъ ще останж жива... Невинна съмъ... Отговори ми, Бойчо, страшни часове прѣкарвамъ... Ако не, сбогомъ, сбогомъ, обожаемый, азъ щж се погребж подъ развалинитѣ на Клисура...

Рада.“

Неизразима горѣстъ се исписа по лицето на Огнянова. Той устреми погледъ къмъ града, дѣто пожаритѣ се умножавахж. На разни точки на града нови пламъци бликвахж надъ покривитѣ, издигахж се и лижахж съ блѣло-чървени езици въздуха... Черни облаци димъ се растилахж надъ града и се сливахж съ облацитѣ на небето, които го бѣхж застлали цѣло; по тѣхна причина, по-рано хванж да притъмнява. Пожаритѣ се распростирахж съ го-